

ԱՆԻԾԱԾ ՀԱՐՍԸ

Ժող. լեզենդա

Վաղ ժամանակ
Մի հին շէնում
Մի յարգեւոր
Հարսն է լինում:
Նորա բերնից
Կեսուր-կեսառ
Ձէին լըսել
Մի շունչ, մի բառ.
Ձէին տեսել
Շուրթը մի օր:
Էսպէս խոնարհ
Ու յարգեւոր:
Մի օր մենակ
Օղում նըսած,
Իր հոխ մագերն
Արձակ քափած,
Ազատ, անփոյթ
Սանրում-հիւսում
Հետն էլ ձէնով
Երգ էր ասում.

«Աշխարհը բանս,
Մէջը անբախս
Ես մի գերի անխընդում:

Սիրուն շուրեր,
Չահել օրեր
Ի՞նչ եմ անում էս բանում:

«Երևե՛կ ծրսին,
Ճիւղփի միջին
Ծըլմըլում է, թըրթըռում.
Թըռչում՝ սիրած
Ընկերն առած,
Ազա՛ւս, կանաչ արտերում:

«Ա՛խ, սե՛ւ ըլի,
Զըփուի, փըլի
Ծնուած օրը աղջըկայ.
Յաւ ու խընդում՝
Փակուած սըրսում—
Ծիծաղ չը կայ, «ախ» չը կայ»:

Մին էլ յանկարծ
Բացուեց դուռը,
Ու ներս մըտաւ
Ծեր կեսուրը:
—Յօ՛ւ պօ՛ւ, պօ՛ւ, պօ՛ւ *),
Կանչեց խեղճը,
Գետին պատի—
Մտնեմ մէջը...
—Յօ՛ւպօպ դառնաս,
Անամօթ հարս.
Մի տե՛ս, մի տե՛ս
Թէ լըրբի պէս
Գըլուխը բաց,
Ազաւս նըսած
Ո՛րեք է կանչում,
Զի ամանչում...

*) Ամօթի ու վախի բացադանչութիւն է:

Լեզուդ լալկի,
 Մազըդ թաղկի,
 Գըլխիդ կրպչի
 Սանըր միջի:

Ասաւ-չասաւ՝
 Մին էլ տեսաւ—
 Սանըր գըլխին
 Հարսն առաջին
 Յօպօպ դառաւ,
 Երդկից քրոաւ
 Ու վերացաւ,
 Վեր—հեռացաւ:

Էն էր ու էն.
 Խեղճն էն օրէն
 Հանդերն ընկած
 Յօպօպ մընաց,
 Միտ էլ էն հին
 Սանըր գըլխին,
 Զալիկ-մալիկ,
 Լեզուն լալիկ,
 Անխօս ու լուռ,
 Մոլոր, տխուր:

Բայց երբ յանկարծ
 Միտն է գալիս,
 Որ գըլխաբաց,
 Երգ ասելիս
 Իր կեսուրը
 Բացեց դուռը՝
 Վեր է քրոչում
 Սրտատարով
 Ու դեռ նըչում՝
 —Յօ՛պօ՛պ... յօ՛ պօ՛պ...

ՅՈՎՀ. ԹՈՒՄԱՆԵԱՆ